

[Rosing.]

at flyvetrafikken måtte indstilles flere gange i varierende tidsrum. Sådanne standsninger af flyveforbindelsen er almindelige foretelser i flyvesæsonen. I fjor, da ministeren for Grønland og jeg skulle flyve fra Søndre Strømfjord til Upernavik i slutningen af august, var begge Catalinaer til reparation i flere dage, og det eneste disponible danske fly i hele Vestgrønland var marinens Catalina, som kun kunne være til disposition til eventuelle undsætninger i nødstilfælde.

Den 1. maj begyndte sommerflyvningen med de to ældgamle Catalinaer, hvoraf den ene nu er ødelagt ved flyveulykken, og en upålidelig Otter. Jeg stiller herved krav om bedre og sikrere materiel, som er en betingelse for sikkerhed i luften.

Kritikkens sidste halvdel retter jeg mod ministeriet for Grønland og SAS.

For enhver må det være klart, at der i de seneste år er sket en stor forskydning i passagertransporten til og fra Grønland. Flypassagerernes antal svulmer kolossalt op i den seneste tid. Ifølge prognosen skulle op imod 10 000 passagerer befordres ad luftvejen til og fra Grønland i år, og det hænder ofte, at rejsende fra Grønland til Danmark må trygle SAS om en plads. Når der ingen pladser er til dem, må de blive og vente i Søndre Strømfjord i dage- og ugevis netop på den tid, hvor den amerikanske turiststrøm til Europa er størst.

„Ministeriet for Grønland er en af SASs største kunder, som med rimelighed kunne forlange, at man f. eks. på maskinen fra Los Angeles daglig i sommermånederne reserverede en snes pladser til Grønlandsrejsende“,

hedder det i artiklen, og jeg må tilføje: eller at man indsatte andre maskiner, som ikke flyver længere end til Søndre Strømfjord i topbelastningstiden. Videre hedder det, at da SAS har koncession på ruten, må selskabet også have en vidtgående transportpligt, og da transportbehovet allerede er stort og i de nærmeste år med stejle kurver vil ryge yderligere op, må selskabet klart se, at der må gøres mere for Grønlandsrejsende.

Jeg finder Grønlandspostens kritik fuldt overensstemmende med tilstandene i flyvetrafikken i Grønland og henstiller derfor, at ministeren for Grønland gør sin indflydelse

gældende til sikring af den interne flyvning og flytransport fra Grønland.

Fanger: Jeg kan ikke tiltræde det forlig, der nu er indgået om at forsøge at rette økonomien op. Min motivering er, at det ikke giver den sanering af økonomien, som er tiltrængt. Jeg vil ikke hermed sige, at der ikke i forliget findes mange udmærkede ting, for det gør der; der er bl. a. stimuleringen af opsparingen, og der er en neddæmpning af byggeaktiviteten, men det vil jo først få virkning fra næste år.

Hvorledes er det gået til, at økonomien nu er ødelagt? Ja, sandheden er, at det jo er et velstandsfenomen. Vi har aldrig nogen sinde i Danmarks historie haft en så gunstig økonomisk situation som de sidste 4-5 år. Vort bytteforhold blev i 1957 gunstigt, og der var en basis for at afskaffe den arbejdsløshed på ca. 10 pct., som vi har haft i hele efterkrigsperioden. Vor produktion kunne stige med ca. 5 pct. om året i modsætning til de ca. 2 pct., vi tidligere kendte. Følgelig var der basis for, at lønningerne kunne stige med ca. 5 pct., uden at priserne behøvede at stige. Men man forstod ikke fra regeringens side i tide at begrænse byggeriet til det, der var håndværkere, arbejdskraft og byggematerialer til. I 1959 begyndte inflationen i byggesektoren. Der var lønglidning, som opstår som en naturlig konsekvens, når der er to mestre, som står og slider i den samme svend. Fra byggesektoren forplantede lønglidningen sig til hele arbejdsmarkedet i løbet af 1960. Der var ulovlige strejker; der var lønglidning over hele linjen. Så udløstes der ved overenskomsterne i foråret 1961 en voldsom lønstigning både til arbejdere, funktionærer og tjenestemænd, og landbruget meldte sig også med sine krav, som blev honoreret.

Når vi ser tilbage på 1961, ser vi, at der er sket lønstigninger på ca. 14 pct., mens produktionen kun er steget med 5 pct. Det er en uholdbar situation, og kunne regeringen ikke have set det før, burde den sidste forår have kunnet se det, og der skulle da have været foretaget kriseforanstaltninger.

Fra en inflation, der giver befolkningen en større købekraft end svarende til vor produktion, er der en lige linje til, at vi